நாடும் ஏடும்

சி. என். அண்ணாத்துரை எம். ஏ.,

மாணவர் பதிப்பக வெளியீடு

விற்பனை உரிமை :

பகுத்தறிவுப் பாசறை

பவழக்காரத் தெரு, சென்னை-1.

காபிரைட்]

[விலை அணா 6.

4170C

M. I. P. PROJECT
Microfilmed.

முகவுரை

"நாட்டை வளர்க்கும் வகையில், நாட்டு மக்களை முன்னேற்றும் முறையில், இன உணர்ச்சி ஊட்டும் இயல்பில் ஏடுகள் எழுதப்படுதல் வேண்டும். நாட்டின் நிலை அறிய ஏடுகள் உறுதுணையாயிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமில்லாத ஏடுகள் எத்துணைக் கலையழகு மிளிர்வனவாயினும் நாட்டிற்கு நலம் பயப்பவையன்று; நாட்டிற்கும் ஏட்டிற்கும் தொடர்பு இருத்தல் வேண்டும்" என்னும் உலக அறிஞர்கள் ஒப்பும் உயர்ந்த கருத்தை, திராவிட நாட்டுக் கலைச் சிகரமாய் விளங்கும் பேச்சுப் புலவர் திலகம் அறிஞர் சி. என். அண்ணாத்துரை எம். ஏ., அவர்கள் பச்சையப்பன் கலாசாலை மாணவத் தோழர்களிடையே ஆற்றிய சொற்பெருக்கில் வெளியிட்டார். அவ்வரிய சொற்பெருக்கினை, அன்று கேட்டவர்கள் மட்டுமின்றிப் பண்டிதர் முதல் பாமரர் ஈறாக அனைவருக்கும் பயன்தருதல் வேண்டும் என்னும் கருத்துடன் இச் சிறு நூல் வடிவில் வெளியிடுகின்றோம்.

7-6-1940 மாணவர் பதிப்பகம்

"நாடும் ஏடும்"

தோழர்களே !

உங்களிடை இன்று, எனது மதிப்பிற்குரியவரும் உங்கள் ஆசிரியரும் எனது முன்னாள் ஆசிரியருமான திரு. கந்தசாமி முதலியார் அவர்கள் தலைமையில் பேசும் பெரும்பேறுவாய்த்தமைக்குப் பெரிதும் இறும்பூதெய்துகின்றேன். மற்றும் நான் கல்வி கற்றுத் தேர்ந்த இதே பச்சையப்பன் கல்லூரி மாணவத் தோழர்களாகிய உங்களிடையே பேச நேர்ந்த இவ்வாய்ப்பை நினைத்தும் மகிழ்கின்றேன்; இவ்வாய்ப்பை எனக்களித்த இத் தமிழ்ச் சங்கத்தாருக்கு எனது மனமுவந்த நன்றி.

நாடு எது ? ஏடு எது ?

நாடு மக்களால் நிறையப்பட்டிருக்கும் ஒன்று. ஏடு நாட்டு மக்களால் கற்கப்படுவது; கையாளப்படுவது; செய்யப்படுவது; போற்றப்படுவது. அந்தந்த நாட்டிலுள்ள ஏடுகளைப் பார்த்தால் அந்தந்த நாட்டு மக்களைப் பற்றி, நாகரிகத்தைப் பற்றி வாழ்க்கை வளங்களைப் பற்றிப் பாங்குற, எளிதாக, ஏமாறமார்க்கமின்றி தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஆம்! நாட்டிலுள்ள ஏடுகள், நாட்டில் உள்ளதை, நடப்பதை, மக்கள் வாழ்க்கை முறைகளை வகுத்துக் காட்டும் கண்ணாடியாகக் காட்சியளிக்க வேண்டும்; நாட்டு மக்களை மேன்மையுறச் செய்யும் தூண்டா விளக்காய்த் துலங்குதல் வேண்டும்; நாட்டிற்கும் ஏட்டிற்கும் தொடர்பிருக்கவேண்டும்; நாட்டோரை நடுநிலை பிறழா நல்ல நீதிபதிகளாக்க உறுதுணை செய்யும் ஊன்று கோலாக உதவவேண்டும்.

தொல்காப்பியம் பழுதற உணர்ந்தோர் உளரா ?

நிற்க, நான் இன்று நாட்டோடு, நாட்டு மக்களோடு நீங்காத் தொடர்பு கொண்டு பழகி வருகின்றேன். நீங்களும் உங்கள் கல்வி முடிந்தவுடன் அத்தகைய தொடர்புகொள்வீர்கள் என்னும் துணிபுடையேன். நான் மக்களுடைய அன்

ருடவாழ்வை அலசிப்பார்க்கின்றேன்; அறிவோடுஆராய்ந்து பார்க்கின்றேன். எனவே, நாட்டாரோடு நாட்டானாய் நாட்டு மக்களையறிந்த நானும், மாணவத் தோழர்களாகிய நீங்களும் சந்தித்து அளவளாவுதல் முற்றும் முறையே.

நான் இன்று நாட்டில் நடமாடிவரும் நானாவித ஏடு களில் சிலவற்றைப் படித்திருக்கிறேன்; சிலவற்றைப் பார்த் திருக்கின்றேன்; பலவற்றைப்பற்றி பண்பாளர்கள் பன்னிப் பன்னி புகழ்வதைப் பலமுறை கேட்டிருக்கின்றேன். அத்த கைய வித்தகரால் போற்றப்பெறும் பண்டை நூல்களில் ஒன்று நந்தம் 'தொல்காப்பியம்' தொல்காப்பியம் தொன்மை நூலென்றும், தமிழரின் தனித்தமிழ் நூல் என்றும், விழு மிய கருத்துக்களை இழுமென் மொழியால் எடுத்தியம்பும் ஆற்றல் வாய்ந்த அரும்பெரும் பொக்கிஷம் என்றும், தமிழ னின் தனி நாகரிகத்தை நாட்டோர் நன்கு உணர நயமாக நவிலும் நிகண்டெனவும், ஒப்பிலாப் பண்டைத் தமிழ்இலக் கணமென்றும் நான் அறிவேன். எப்படி? படித்துப் பாங் குறச் சுவைத்ததனாலா? அல்ல! படித்த பண்டிதர்கள், பேரா சிரியர்கள் முதலியோரின் புகழுரையைக் கேட்டதனால்தான் நான் கூறுகின்றேன். சிறிதும் கூச்சமின்றிக் கூறுகின்றேன் தொல்காப்பியம் படித்ததில்லை என்று. அதுபற்றி நான் சிறி தும் வெட்கப்படவில்லை; வெட்கப்படக் காரணமுமில்லை, வெட்கப்படவேண்டியதுமில்லை. ஏன்? தமிழே தம் தனம் எனக் கருதும் தமிழ்ப் பண்டிதர்களிலேயே பலர் தொல் காப்பியத்தைப் பழுதற நன்குணர்ந்தோர் இல்லை. ஏன் இல்லை இடையாது? தொல்காப்பியம் பழம்பெரும் நூல் என்றும், இன்னும் பலவிதமாகவும் புகழப்படுகின்றதேயன்றி அது சிற்றறிவுடைய மக்களுங்கூடப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய வித மாய், நாட்டிலே மக்களுடைய மார்க்கெட்டிலே வந்து நட மாடவில்லை; நடமாடும்படி செய்யப் பெரும்புலவர்கள் விடுவ தில்லை; அதற்காகப் பெருமுயற்சி எடுப்பதில்லை.

புகழ்ச்சிக்கும் பூசலுக்கும் மண்டியிடாதீர்!

வாழ்க்கையில் நாம் சிறந்த பொருள்களை, வாழ்க்கைக்கு வளமான பொருள்களைச் சிறிதும் வாட்டமின்றிப் பெறமுடி யாது; ஓயாத உழைப்பும், சலியாத முயற்சியும் வேண்டும்.

சான்றுகமுத்துக்களைப்பெறவேண்டுமானால் கடலின் கொந்தளிப்பையும், சுறு மீன்களின் உபத்திரவத்தையும் அகற்றி ஆண்மையோடு முத்துக் குளிக்க வேண்டும். கண்ணைப்பறிக்கும்பற்பலவிதஆபரணங்கள் செய்யத்தங்கம்வேண்டுமானால், பாறையின் வெடிப்பிற்கும் மணலின் சரிவிற்கும் துணிந்து பல்லாயிரவர் பொற்சுரங்கங்களிலே அல்லும் பகலும் அனவரதமும் பாடுபடவேண்டியிருக்கின்றது. அதுபோலவேதான் ஏடுகளிலும் இலக்கியங்களில் சிறந்தவற்றை, மனிதனை மனிதத் தன்மையுள்ளவனாக விளங்கத் தூண்டும் இலக்கியங்களை, அறிவை அகலப் பரப்பும் அந்தாதிகளை அனைவருக்கும் பயன்படக்கூடிய நிலையில் வெளிப்படுத்தவேண்டும். இப்பேருழைப்பை மேற்கொள்கையில் பற்பல இடுக்கண்களோடு இடறி மோத நேரிடும். பலரின் பரிதாபத்திற்கும் கேலிக்கும் கண்டனத்திற்கும் உள்ளாக நேரிடும். எடுத்த காரியத்தை எதிர்ப்புக்கும் ஏளனத்திற்கும் அஞ்சாமல் புகழ்ச்சிக்கும் பூசலுக்கும் மண்டியிடாமல் தொகுத்து முடிப்பர். அதுதான் முறை.

நந்தம் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்மறையெனப்பல்லோராலும் போற்றப்படும் திருக்குறளைத் திருத்தமாக அறிந்தவர் மிக மிகச் சிலர். அத்தகையோரை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். பலர் அதன் உள்ளுறை என்னவென்பதையும் அறியார். பண்டிதர்களுட்பலர் அதனைப் பெருமைக்காகப் படிக்கின்றார்களே ஒழியக் கருத்தூன்றிக் கற்பவர் மிகச் சிலரே. நானும் திருக்குறள் அறிவேன்என்று பேசிப்பெருமிதம்அடைவோர் பலராவர். அவர்தம் நிலைகண்டு இரங்கார் உளரோ!

கோபுர உச்சியிலிருந்து குப்பைமேட்டுக்கு வருக!

இலக்கியஏடுகள் மக்களின்மார்க்கெட்டிலே மலிந்துநடமாட வேண்டுமானால், இலக்கியம் கோபுர உச்சியிலிருந்து குப்பைமேட்டுக்கு வரத் தயாராக இருக்கவேண்டும். கற்றோரும் மற்றோரும், பண்டிதரும் பாமரரும், பணக்காரனும் ஏழையும் படித்துணரும்பாங்கிலே, எளிய நடையிலே இயற்கைக்கருத்தைக் கவின்பெறஎடுத்துரைக்கும் ஏடுகள் எழுதப்படவேண்டும். ஆனால் நம் நாட்டு இலக்கிய கர்த்தாக்கள்செய்துள்ள இலக்கியசேவை இதற்குநேர்மாறானது. பண்டிதரும்

பகுத்தறிய முடியாத பண்புடனே நம் நாட்டுப் பண்டிதர்கள் நூல்எழுதியிருக்கின்றனர். சிற்றறிவினர் சிந்திக்கவும்கூடாத சிறப்புற்று விளங்குகின்றன இந் நாட்டு ஏடுகள்.

இன்றைய இலக்கியங்களிலே சிலவற்றின் மூலத்தை விட அவற்றின் விரிவுரைகளும் விருத்தி யுரைகளும் பன் மடங்குகடினமாகத் திகழ்கின்றன. மற்றும் இக்காலப்பண்டி தர்கள் தம் நேரத்தை, "இந்த உரை நல்லது" அல்லது "அந்த உரை நல்லது" இது இன்னுரால் கொள்ளப்படுவதால் சிறப்புடைத்து; அது அன்னுரால் .கொள்ளப்பட்டமையால் ஒவ்வாதது என இத்தகைய போராட்டங்களிலே கழிக்கின் றனர்,சிறிதும்நாட்டைப்பற்றியநாட்டமின்றி கடமைபற்றிய கருத்தின்றி, இத்தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் ஒருவர்மீதொருவர் பொருமையும் பொச்சரிப்பும் பூண்டு, ஒருவரை யொருவர் தாக்கிப் பேசி எழுதும் இழிகுணத்தையே மேற்கொண்டுள் ளனர். எனது மதிப்பிற்குரிய தலைவர் பெரியார் ஈ. வே. இராமசாமி அவர்கள் கூறுவார், "இந்தத் தமிழ்ப் பண்டிதர் கள் ஒரு பன்னிருவர் சேர்ந்து ஒரு சிறு மாநாடு நடத்தினு லும், அருகே ஒரு ஸ்பெஷல் போலீஸ் படை வேண்டும் அவர்களிடை நிகழும் சண்டை சச்சரவைத் தீர்ப்பதற்காக" என்று. அது கேட்டு நான் மனம் மிக மருளுவதுண்டு.

பண்டிதர்களின் பாமர புத்தி

காஞ்சியிலே பொங்கல்விழாக் கொண்டாடினர். நானும் போயிருந்தேன். புலவர் மே. வீ. வேணுகோபாலன் தலைமை தாங்கினர். நம் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் புலவர் மா. இராச மாணிக்கம் சொற்பொழிவு ஆற்றுங்கால் ஓர் ஐயவினு தரப் பட்டது, கூட்டத்திலுள்ள சிலரால், "சிவம்" என்னும் சொல் வடமொழியா? அன்றித் தமிழா? என்பதே அவ் வைய வினு. அதற்குத் திரு. இராசமாணிக்கம் அவர்கள் சிவம் என்பது தனித் தமிழ்ச் சொல்தான் என்முர். தலைவர் திரு. வேணுகோபாலன் அவர்கள் தம் முடிவுரையில் சிவம் என்னும் சொல் தமிழன்று; அது வடமொழிதான் என்று கூறினர். உடனே இராசமாணிக்கனுர் எழுந்து வேணு கோபாலரைப் பார்த்து "அது தமிழ்ச் சொல்தானே! மற் றும் அது மறைமலையடிகள் கருத்தாயிற்றே 'என நவில'

வேணுகோபாலர் சபையோரைப் பார்த்து "அந்த மறைமலையடிகள் கருத்திருக்கட்டும்; இந்த வேணுகோபாலன் சொல்கின்றேன் சிவம் என்னுஞ் சொல் வடமொழிதான் என்று" எனக் கூறி முடித்தார். இவ்விதம் வழக்காடும் வழக்கத்தை விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பண்டிதர்கள் மீளாக் குழப்பத்தில் திளைக்கின்றனர். என்னே இவர் தம் அறிவும், ஆற்றலும், படிப்பும், பண்பும்!

மற்றும் ஒருவர் எழுதும் ஏட்டிற்கு மற்றொருவர் மறுப்பும், அம்மறுப்பிற்கு மறுப்பாக பிறிதொரு ஏடு எழுதுவதும் இந்நாட்டின் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளாய் நீடிக்கின்றன. சான்றாக, இன்று தலைமை தாங்கும் அறிஞர் ஒரு நல்ல ஏட்டை நாட்டிற்கு நல்கினார் என நினைமின். மற்றும் அதில் யாதொரு குற்றங்குறைகளுமில்லையெனவும் கொள்மின். அதிலேசொற்செறிவும் பொருட்செறிவும் பொருந்தி இருக்கலாம்; இலக்கிய ரசமும் காவியக் குழைவும் எதுகை மோனைகளின் அமைப்பும் சரிவர அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். கலைப் பண்பாடு மிகுந்திருக்கலாம். கருத்துப் பிழை கடுகத்தனையும் காணக் கிடைக்காதிருக்கலாம்; என்றாலும் புலவர் எவரையேனும் அதுபற்றி அபிப்பிராயம் கேட்டால் அவர் அது முற்றும் நல்ல நூல் என்று தீர்ப்புக் கூறார். குறையேதேனும் காண்டல் அன்றோ அவர் தம் அறிவுடைமைக்குப் பூஷணம்; புலமைக்கு அணிகலன்; ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் காட்டு? எனவே அவர், "இந்நூலாசிரியர் செய்ததெல்லாம் சரிதான். ஆனாலும் நூல் முற்றிலும் அவருடைய சொந்தமன்று; முற்றும் இரவல் அதில் 100-க்கு 20-பாகம் திருக்குறளையும், 20-பாகம் சிலப்பதிகாரத்தையும், 20-பாகம் சங்க நூற்களையும், 10-பாகம் மணிமேகலையையும் இவ்வண்ணமாக ஒரு நூலிலிருந்து ஒரு முத்தையும் மற்றொரு நூலிலிருந்து மாணிக்கத்தையும் பிறிதொரு நூலிலிருந்து வைரத்தையும் பொறுக்கி எடுத்துக் கோத்திருக்கின்றார்" என்று அவர்பால் குற்றங் காண்பர்.

இருமாப்பால் இழிவுதான் ஏற்படும்

இலக்கியப் பண்டிதர்களும் பண்டித மணிகளும் பாவலர்களும் மற்றுமுள்ள கலை ஞானிகளும் கலா ரசிகர்களும்

நாட்டைப்பற்றி, நாட்டிலே வதியும், தமிழ்நாட்டிலேவாழும் நாலரைக் கோடி மக்களைப்பற்றிக் கவலையுறார்; எண்ணியும் பாரார்; எவர் சொல்லையும் கேளார்; நாட்டிற்கும் ஏட்டிற்கும் தொடர்பு உண்டா? இல்லையா? என்று தம் கண்கொண்டு பாரார். ஆனால் "எல்லாமறிவோம் யாம்" என இறுமாந்து இன்புறுவர். நாட்டில் நடமாடும் ஏடுகளின்வழி, அவை ஊட்டும் உணர்ச்சிகள் ஊடே, அவை ஏற்றும் எண்ணங்களின் ஏவற்படிதான் நாட்டுமக்கள் செயலாற்றுவர் என்பது இவர் தம் சிந்தனைச் சுடரிலே சிறிதும் தோன்றுவதில்லை. நாட்டின் நிலைக்கேற்ற நிகண்டுகள் நிச்சயம் தேவை என்பதை இவர்கள் நினைத்துப் பார்ப்பதும் இல்லை. நாட்டு ஏடுகள் எடுத்தியம்புவது என்ன? நாட்டிலே, நகரிலே, வீட்டிலே நடப்பது என்ன என்பதை இவர்கள் உணர்கின்றார்களில்லை.

நாட்டிற்குத் தொடர்பில்லா ஏடுகள் ஏன்?

பழையனவற்றிற்கு விளக்கம் கூறுதல், விருத்தியுரை கூறுதலன்றி, இந்தக் காலத்திற்கும் கருத்திற்கும் ஏற்ற முறையிலே நடையிலே வேறு நூல்கள் செய்துதர இக்காலப் புலவர்களால் முடியாதா? முடியும். ஆனால் அவர்கள் பழையனவற்றைப் புது மெருகிட்டுப் பார்த்துப் பார்த்துப் புளகாங்கிதம் அடைவதே தம் செயற்கருஞ் செயலெனக் கருதுகின்றனர். மக்கள் சிந்தனையைத் தூண்டும் நூல்கள் இயற்றுவதற்கு, மக்கள் வீரம் அடைவதற்கு, சாதி பேத சமயச் சண்டைகளை ஒழிப்பதற்கு, பொருளாதார மாறுபாட்டை மடிப்பதற்கு, புத்துலகம் சமைப்பதற்கு கயமைத்தனமான கண்மூடிக் கபோதிப் பழக்க வழக்கங்களை மதத்தின் பேரால், சமயத்தின் பேரால், சாஸ்திரத்தின் பேரால், பழமையின் பேரால் பின்பற்றி, வறுமையில் மடமையில் கண்மூடித்தனத்தில் மக்கள் மருண்டு உழலும் மாயா மார்க்கத்தை வேரறுப்பதற்கு அவசியமானவற்றை அணைந்து, அல்லாதவற்றை யகற்றி, எதையும் பகுத்துணர்ந்து பார்க்க வழிகோலும் ஏடுகள் இயற்றினார்களா? இயற்றுகின்றார்களா? இக்கால இலக்கிய கர்த்தாக்கள் இனியேனும் இயற்றுவார்களா? ஏட்டின் மூலம் நாட்டின் நிலையறியலாம் மேனாடுகளிலே. இது சர்வசாதாரணம்; அவ்விதம் நாட்டின் நிலை நவிலா ஏடு மாளட்டும்; இலக்கியம் இறக்கட்டும்;

கலை கலையட்டும். நமக்கு வேண்டுவது ஏட்டைப் புரட்டி ஞல் நாடு, நாட்டின் மக்கள், மக்கள் வாழ்க்கை, அவர்தம் வாழ்க்கைவளம், நாகரிகம் இன்னபிற யாவும் தெள்ளிதில் விளங்குதல் வேண்டும்; அது ஏட்டோடு நிற்றல் சாலாது, நடைமுறையில் நடப்பதையே நவிலும் நூலாதல் வேண்டும்.

ஒரு காலத்திய ஏடுகள் பிறிதொரு காலத்தின் நிலைக் கும், கருத்திற்குப் பொருந்தாவெனின் அவை மாற்றப்பட வேண்டும். அந்தந்தக் காலத்திற்கும் கருத்திற்கும் ஒத்த ஏடு கள் உண்டாக்கப்படவேண்டும். மக்கள் உள்ளத்தில் உண் மையை உள்ளவாறு ஊட்டும் ஏடுகள்தான் தேவை. மட மையை மடியவைக்க வழிகோலும், வழி காட்டும் வளம் பொருந்திய காவியங்கள், கதைகள் தேவை. மக்கள் நிலையை உயர்த்த உறுதுணையாகும் ஏடுகள்தான் தேவை. அங்ஙன மில்லாத ஏடுகள் நமக்கு வேண்டாம். அவற்றால் இனம் இழிவுறவேண்டாம். மடமைக்கு வித்திடும் மாண்புள்ள மறைகள் வேண்டாம். இலக்கியத்தால்தான் நாடு முன்னேற முடியுமா? சான்றாக, துருக்கியும் ஆஸ்திரேலியாவும் பண் டைய இலக்கியப் பெருமை வாய்ந்த நாடுகள் அல்லவே! மக்கள் அங்கு மாக்களாகிவிட்டனரா இலக்கியமில்லாத காரணத்தால்? கருத்துக்கினிப்பூட்டும் காவியங்களோடு காலத்துக்கேற்ற கதைகளும் நாளடைவில் தோன்றத்தான் செய்யும். நாட்டிற்கும் ஏட்டிற்கும் தொடர்புள்ள நாடுகள் என்றும் நலியா. நாட்டிலே சிறந்த ஏடுகள் எல்லையற்றவை யிருப்பினும் அந்நாட்டிற்கும் அவ்வேடுகட்கும் சிறிதும் சம் பந்தமின்றிச் சதுர்ஆடிக்கொண்டிருந்தால் அந்நாடு நாளடை வில் நசித்துப்போகும்; கலை நாகரிகம் யாவும் மறைந் தொழியும்.

சான்றாக, இன்னும் பழம்பெரும் இலக்கியங்களைப் பெற்றுள்ள கிரீஸ், சைனு தேசங்களைப் பாருங்கள். அந்நாடு களிலேயுள்ள ஏடுகள் மிகச் சிறந்தவை. தத்துவத்திலே தரணி முழுதும் ஆள்பவை. எனினும் அந்நாடுகள் சிறப்பற் றுச் சீர்கேடுற்றிருப்பதேன்? இலக்கியமெல்லாம் இனத்தை மறந்ததுதான் காரணம்; ஏடுகள் எல்லாம் நாட்டின் நிலையை எண்ணுத ஏமாளித்தனத்தினுல்தான் என்றால் அது மிகை யாகாது.

வாழ்வையும் தாழ்வையும் வளர்ப்பது ஏடே

நாடு மேன்மையுறுவதும் தாழ்வுறுவதும் ஏட்டிற்கும் நாட்டிற்கும் உள்ள தொடர்பைப் பொறுத்துத்தானிருக் கிறது. நாட்டிலே நலிந்தோர் மிகுதியான காலத்து, ஏட்டில் அவர் தம் வறுமைக்குக் காரணம் கூறுது, இழிவுக்கு மருந்து இயற்றுது, பூங்காவையும் கோயிலையும், இளங்காதலரையும் காதல் நெறியையும், அரசரையும் அந்த உலகத்திலே (தேவ லோகத்திலே) அநுபவிக்கப்போகும் இன்பத்தையும் பற்றி இணையிலாக் காவியங்கள் எண்ணிறந்தன இயற்றப்படுமேல் அவ்விலக்கியங்களால் எவர்க்கு என்ன பயன் விளையும்? வறுமையால் வாடும் மக்கள் அவற்றைப் படித்தால் அவர் தம் வாட்டம் வாடுமா? அன்றி வளருமா? என்று சிந்தியுங் கள்! தோழர்களே!

செல்வம் கொழிக்கும் நாட்டில் அல்லல்கள் ஏற்படுவதேன்?

நம் நாட்டு இலக்கியங்களிலே காண்பது ஒன்று; நாட் டிலே நடப்பது பிறிதொன்று. நான் ஊர் சுற்றிச் சுற்றிக் களைப்பால் கால்வாய் ஓரங்களிலே களைப்பாறும்போதும் இரயிலிலே பிரயாணம் செய்யும்போதும் மற்றும் பலப்பல காலங்களிலும் சிந்தித்திருக்கின்றேன்; சிந்தித்து வருகிறேன்; பல நாட்கள் தூக்கம் வராமல் துன்பப்பட்டுமிருக்கின்றேன். இந்த நாட்டு ஏடுகளில் காணும் கவின் பெறும் காட்சிகளை நாட்டிலே ஏன் காணமுடியவில்லையே என்று.

நான் நம் நாட்டு ஏடுகளிலே படித்திருக்கின்றேன் நம் நாடு நன்செய்யாலும் புன்செய்யாலும் நாற்புறமும் சூழப் பட்டதென்று; நாடெங்கும் செந்நெல்லும் செங்கரும்பும் மற்றும் பல விளை பொருள்களும் மலிந்து கிடக்குமென்று. ஆனால் ஊரிலே, நாட்டிலே, நகரிலே நாம் காணுவது நேர் மாருன காட்சிகள். படிப்பது பசிப்பிணியறியா மக்கள். பார்ப்பது பசியால் மிக நொந்து மெலிந்து வாடி வதங்கும் பல்லாயிரக்கணக்கான பாட்டாளிகள். ஏட்டில் காண்பது கண்ணுக்கினிய காட்சிதரும் கூடகோபுர மாடமாளிகைகள்; அலங்காரமான ஆபரண வகைகள்; இன்ன பிற இன்பங் களை நுகரும் மக்கள். ஆனால் கண்ணுல் காண்பது காதால் கேட்பது யாவும் உண்ண உணவின்றி இருக்க இடமின்றி

உடுக்க உடையின்றி ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பரதவிக்கும் பரிதாப நிலைமை. நீர்வளம் நிலவளம் மிகுந்த செல்வமுடைத் தாய்ச் சீர்பெற்றிலங்கும் நாடு என ஏட்டிலே நவிலப்படும் நாட்டிலே ஏன் இந்தத் தோற்றங்கள்; எண்ணமுடியாத ஏழைமக்கள்; பசிக்கு உணவில்லாத பச்சிளங் குழந்தைகள் என்று கேட்கின்றேன்.

நினைக்க நேரமில்லையா?

ஏன் பல இலட்சக்கணக்கானவர்கள் சிங்கப்பூர், மலாய், நெட்டால் முதலிய நாடுகட்குத் தத்தம் பெண்டு பிள்ளைகளோடும் தன்னந்தனியராகவும் தாம் பிறந்த நாட்டைவிட்டு அல்லற்பட்டு அரை வயிற்றுக் கஞ்சிக்காவது வழி கிடைக்காதா என்று வாட்டத்தோடு போகின்றனர்? இறைவனைப் பாடும் இலக்கிய கர்த்தாக்கள், பகலவனைப் பாடும் பண்டிதர்கள், காதலைப் பாடும் கலைவாணர்கள், இயற்கை எழிலையும் நட்பின் மேன்மையையும் நாடறியச் செய்யும் நாவலர்கள், பண்டைப்பெருமையைப் பாடும்புலவர் குழந்தைகள், பரமன் திருவிளையாடலைத் திருத்தமாகப் பதிப்பிக்கும் திருக்கூட்டத்தார்கள், அய்யன் உலா அம்மை அந்தாதி பாடி எல்லாம் வல்ல எம்பெருமானை ஏத்தியேத்தித் தொழும் பணியிலேயே ஈடுபட்டு "யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என்ற அடியை இழைத்து இழைத்துப் பாடிச் சுவைக்கும் பக்திமான்கள் ஆகிய எவராவது, இந்த நாட்டிலே செல்வம் கொழித்திருக்க, எம்பெருமானுக்கு எல்லையற்ற திருக்கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டு அன்றாடம் ஆறுகால பூசை தவறாது நடந்துவர, அதற்கென மலைபோல் செல்வம் முடங்கிக் கிடக்க, இத்தனை குடும்பங்கள் மண்ணோடு மண்ணாய்ப் பசியால் வாடி மடிகின்றனவே என்பதை நினைத்ததுண்டா? அவ்வேழை மக்களின் பரிதாப நிலையைப் பாடினதுண்டா? பாடிப் பாரோரின் பகுத்தறிவுக்குச் சிந்தனை தந்ததுண்டா? வறுமையை நீக்க வழிகோலினதுண்டா?

இனத்தை இழிவுபடுத்தும் ஏடுகள் இலக்கியங்களா?

மக்கள் பக்குவமடைய, மனோ உறுதிகொண்டு வாழ்க்கையில் வழுக்காது விழிப்போடு செல்லச் சமுதாயத் தொண்டு செய்யும் ஏடுகள் தேவையாகும் இந்த நேரத்திலே,

இதிகாச புராணங்களைப் படித்துக்கொண்டு, அல்லியரசாணி மாலை பாடிக்கொண்டு, கம்பன் காவியரசனையில் கருத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு, மதத்திற்கு மாசு வரா வகையிலே, ஆண்டவன் லீலையை அப்பழுக்கின்றி உள்ளதுள்ளபடி நவி லும் நல்லெண்ணம் ஒன்றைமட்டும் உறுதியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு, காலத்திற்கும், கருத்திற்கும், நிலைமைக்கும் சுற்று முள்ள சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப ஏடுகளை உண்டாக்காமல், மகி மையில் கண்மூடி மோகம்கொண்டு இனத்தை இழிவு செய் யும் இலக்கிய ஏடுகளை ஏத்தி ஏத்தித் தொழும் இலக்கிய வீரர்களே! உங்கள் கடமை இதுவா? இது முறையா? அடுக்குமா? என்றும் நிலைக்குமா இந்த நீதி? நீங்கள் சிந்தி யுங்கள், நாட்டுக்கும் ஏட்டுக்கும் தொடர்பில்லாவிட்டால் நாட்டு மக்களுக்கு வழிகாட்டும் வகை என்னவென்று? இன நலனைக் கருதா இலக்கியப் பணியால் இனம் இன்புறுமா வென்று? இனத்திற்கு நலம் பயக்கும் ஏடுகளை இயற்றுதலே நம் கடமை. அதுவே நம் வேலை. அதுவே மனித சமு தாயத் தொண்டு. முற்காலத்தில் தமிழன் தன்னலங் கரு தாது உழைத்தான் தரணியிலுள்ளோரின் நலனுக்காக என்பர். சூதும் வாதும் விருப்பும் வெறுப்பும் அறியான் தமிழன்; மானமே பெரிதென மதித்தான் தமிழன்; கப்ப லோட்டினான் தமிழன்; கடாரம் வென்றான் தமிழன் எவ் வுயிரையும் தன்னுயிர்போல் காத்து வந்தான் தமிழன் என்று புலவர் பெருமக்கள் இன்னொன்று பறை சாற்றுகின்றனர். இவ்வரிய உண்மைகளுக்கு நந்தம் பண்டை இலக்கியங் களிலே தக்க சான்றுகள் உள. அத்தகைய இலக்கியங்கள் இன்று மக்களின் கடை வீதியிலே மலியாமல், ஏதோ சிற் சில புராண இதிகாசங்களும் ஆண்டவன் திருவிளையாடல் களைப் பாடும் பாசுரங்களும் மட்டும் மலிந்திருக்கக் காரணம் என்ன? ஏன் இந்த நிலை?

மத மாசு படிந்த ஏடுகள் மாய்க்கப்படவேண்டும்

நமது பண்டிதர்கள் இலக்கிய ஏடுகளை மதம் எனும் போர்வையால் மறைந்துள்ளார்கள். இந்த நாட்டு ஏடுகளால் நாட்டுமக்கள் பயனுறவேண்டுமாயின், இந்த நாட்டு மக்கள் நம்பண்புள்ள ஏடுகளைப்பெற்று வாழ்வில் ஏற்றமுற வேண்டு மானல், இந்த மதப்போர்வையைக் கிழித்தெறிய வேண்டும்.

இந்த மதமெனும் மாசு இலக்கியங்களை விட்டு அகலாமுன் னம் நமக்கு நன்மை பயக்கும் நல்ல இலக்கியங்களோ ஏடு களோ இல்லாமற் போகும். இலக்கியமின்றி நிலைத்திராத மதம் மதமல்ல. அது வெறும் (திமிர்) மதந்தான். இலக்கிய மின்றி இயங்கமுடியா மதம் வேண்டாம் நமக்கு. இந்த மதப் போர்வையைப் போர்த்துப் போர்த்து மக்களை மடையர்க ளாக்கிவிடுகின்றன இந்நாட்டு ஏடுகள். மக்கள் இந்நாட்டு ஏடுகளைப் படித்துப்படித்து வாழ்வைப் பெரிதென எண்ணுது மகேஸ்வரன் முன் மண்டியிட்டு மாலை பாடினுல்மட்டும் போதும், மண்டபங்கள் கட்டினுல்மட்டும் போதும், திரு விழாக்கள் தினந்தினம் நடத்தினுல்தான் நாட்டுக்கு நன்மை என்று நம்புகின்றனர். தம் அறிவு, ஆக்கம், சொல், செயல், சிந்தனை, ஊக்கம், உறுதி, உழைப்பு, கல்வி, கேள்வி முதலிய வற்ருல் முற்போக்கடைய முற்படாமல் அவைகளை வீணே, ஆண்டவனின் அற்புத லீலா விநோதங்களைப் படிப்பதிலும் பாடுவதிலும் விழாக் கொண்டாடுவதிலும் செலவிடுகின் றனர்; ஸ்தல புராணங்களைப் படித்துப் படித்து ஸ்தோத்தி ரத்திலேயே மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர்.

மக்கள் பணத்தாலும் நினைக்கொணுத மாசுமிக்க மடத் தனங்களை மகேசுவரனுக்கேற்றி மனங் குழைந்து மகிழ்கின் றனர். கடவுள் பேரால், சாஸ்திரத்தின் பேரால், சாதிமதப் போராட்டங்கள் சர்வ சாதாரணமாய் நாட்டில் நடைபெறு கின்றன. மக்களை மக்கள் மதியாத மனப்பாங்கு, ஒருவனை ஒருவன் தொடாத, தொல்லைதரும் தொட்டில் பழக்கம், சாதிச் சண்டை, சமயச் சண்டை, கண்மூடிக் கபோதி வழக் கங்கள் முதலியவை மக்களிடையே மலிந்துகிடக்க காரணம், ஏடுகள் எல்லாம் எம்பெருமான் லீலைகளையும் இலக்கியமெல் லாம் இதிகாசங்களையும் புராணங்களெல்லாம் கடவுளைப் பற்றிய கயமைக்கதைகளையும் எடுத்தியம்பி மக்களின்மதியை மதம் எனும் மாசால் மறைத்து மடித்து மாபாதகஞ் செய்து வைத்திருப்பதேயல்லாமல் வேறு காரணமும் உளதோ கூறு மின்? இவ்விதம் கேட்பதில் குற்றமென்ன தோழர்களே! நாட்டில் நடைபெறும் நாசவேலைகள் எல்லாம் கடவுளை, மதத்தை முன்வைத்தல்லாது மற்றெதன் வாயிலாய் நடை பெறுகின்றன? நாட்டிலே மக்கள் பலர் தீண்டாதார். ஆனல்

அன்பேவடிவமாய் அனைத்துலகும் படைத்துக்காத்தழிக்கும் அண்ணலார் கோயில்கள் அநேகம். அந்தணருக்குக் கடவுளருகிலே இருக்க இடம். ஆனால் அக்கோயிலைத் திருத்தமாய்ச் சமைத்த சிற்பிக்கு இடம் வெகு தொலைவிலே; நந்திதேவர் அருகிலே. மேலும் தீண்டாதார் ஆண்டவனின் அருளை, திருக்கோயிலைத் தீண்டவும் தகுதியற்றார். இத் தீண்டாதவரைக் கோயிலுக்குள் நுழைக்க வேண்டுமென விழைந்தால் அதற்கு மறுப்பு வேத ஆகமசாஸ்திரங்களிலிருந்து தரப்படுகின்றது. மக்கள் இதனைச் சிறிதும் ஆராச்சி செய்யாமல் பெரிதும் மதிக்கின்றனர். இது தானா ஏடுகளின் இணையிலாத் தொண்டு?

ஏடுகளிலே மதம், அங்கும், இங்கும், எங்கும், என்றும், அநுதினமும் காட்சியளிக்கின்றது. இந் நிலை மாறவேண்டும்; மாற்றப்படவேண்டும்; மாற்றித்தான் தீரவேண்டும். நாம் பிற நாட்டு நூல் நிலையங்களைச்சென்று பார்ப்பின் ஆங்கு, மதநூல்கள் மிகச்சிலவாகத்தானிருக்கும். அறிவுரை பகரும் ஏடுகள் எண்ணற்று மிளிரும். பிறநாடுகளில் ஒவ்வொரு வீட்டிலுள்ளபடிப்பறையிலும் இத்தகைய நிலைமைதான் உண்டு ஆனால் இங்கே! இதற்கு நேர்மாறான நிலைமை.

படிப்பறை கட்டும் பழக்க முண்டா?

இந்நாட்டிலே நம்மவர் வீடுகட்டுவர், அதிலே பலப்பல அறைகளும் அமைப்பர். மாட்டுக்கொட்டகை ஒருபால் பொக்கிஷ அறை ஒருபால், சமையலறை மற்றொருபால், பெண்டிர் வீட்டு விலக்கமானால் வதிய மற்றோர்பால் அறை அமைப்பர் வீட்டினிலே. மற்றெதை மறக்கினும் ஆண்டவனுக்குப் பூசைசெய்ய அறை அமைக்க மட்டும் மறவார்; ஆனால் அறிவூட்டும் ஏடுகள் நிறைந்த படிப்பறையைப் பற்றிப் பகற்கனவும் காணார். படிப்பறை மிகவும் முக்கியமானது அவசியமானது அலட்சியப்படுத்தக் கூடியதன்று. ஆயினும் அது அவர்தம் சிந்தனையில் தோன்றாது. இவை யாவும் மதப் பைத்தியத்தின் விளைவுதான் எனில் மிகையாகாது. வீட்டிலே ஏடுகள் என வைத்திருக்கும் ஒரு சிலர் தமிழ்ப் பண்டிதர்களே. அவையும் அவர்தம் சொந்தமல்ல. கலாசாலை நூல் நிலையங்களிலிருந்து இரவலாகப் பெற்ற

வைதான். அவை அடுக்ககாக அவர்தம் மனையிலே மாண்புற விளங்கும். அவற்றைப் பூரிப்போடு இப் பண்டிதர்கள் போற்றி வைத்திருப்பர்.

இந்து மத நூல்கள் கடவுளைப்பற்றிக் கூறும் கருத்துக்கள் முன்பின் முரண்பாடு உடையனவாயுளவே; மூடனும் கண்டு ஏளனம் செய்யும் ஏமாற்றங்கள் நிறைந்துளவே; நீக்ரோவும்கூடத்தன் கடவுளுக்குஇத்தகைய அநாகரிக, அற்புத, ஆபாச லீலைகள் வேண்டாம் என்று வெறுத்துத்தள்ளும் அளவுக்கு ஆபாசங்கள் இங்குப்பெருகியுள்ளனவே. ஆசார சீலமென்றும் கடவுள் திரு அவதார லீலை யென்றும் கூறிக் கடவுளரைக் கயமைக் குணத்திற்கு உட்படுத்தி யுள்ளனவே இந்த ஏடுகள். இவை வேண்டுமா? அவசியமா? என்று எண்ணுங்கள்; சிந்தியுங்கள்; சீர் தூக்கிப் பாருங்கள் தோழர்களே!

மனிதனை மடையனாக்குவதா மதம்!

முழுமுதற் கடவுள், எம்பெருமான், கயிலைவாழ் கடவுள், பார்வதி சமேதரன், அம்மையப்பன், அர்த்தநாரீஸ்வரன் அருள் திருவிளையாடல்களைக் கேளுங்கள்! அவருக்கு அன்பான பக்தன் இயற்பகை என்பார். சிவனடியார்கள் கேட்டதையெல்லாம் இல்லையென்னாது அவர் கொடுத்துவந்தாராம். இயற்பகை ஈசன் பால் மாறாக் காதல் கொண்டு அவனருளையே சிந்தித்து வாழ்ந்து வாராநின்ற காலையில் சிவனார் புறப்பட்டார். எங்கு? தமதன்பன், இரக்கும் சிவநேசர்க்கு இல்லையென்னாதீயும் இயற்பகையின் பக்தியைப் பரிசோதிக்க. சிவனார் இயற்பகையிடம் சென்றார். சென்று "இல்லை யென்னாதீயும் இயற்பகை நீதானோ!" என்று கேட்டார். அதற்குத் தலை வணங்கிய இயற்பகையை நோக்கி, "ஆயின் உம் இல்லக்கிழத்தியை எம்மோடு அனுப்புக" என்றார் இயற்பகையும் மிக மகிழ்ந்து தம் மனையாளை அவருடன் அனுப்பினார். இது முறையன்றெனத் தடுத்த முதியோரையும், "அடாது" என அறிவுறுத்திய அறிவாளரையும், 'கூடாது' எனக்கூறிய சுற்றத்தாரையும் கொன்று குவித்து, இயற்பகையார் தம் மனையாளுடன் சிவனார் சிறிதும் தடையின்றிச் செல்லுமாறு செய்தார். பின்னர், சிவனார் தம்

திருவுருவங் காண்பித்து அவரை ஆட்கொண்டனராம். என்னே! சிவனாரின் அன்பு!

தோழர்களே! உங்கள் சிந்தனைக்குச் சற்று வேலை கொடுங்கள். இயற்பகை மதத்தின்பால் தம் மதியை அடகு வைத்திருந்தமையால் தம்வாழ்க்கைத் துணைவியைக்கூட பிறனுடன் பிரியத்தோடு அனுப்பி வைக்கும் நிலையை அடைந்தார். மனைவியை வேண்டிய சிவனார் தாம் நேரில் வந்து கேட்டனரா? இல்லை. பிராமண வடிவங் கொண்டு வந்து கேட்டார். யார்? நம்முடைய சிவனார். எப்படிப்பட்ட பிராமண வடிவம்? தூர்த்தப் பிராமண வடிவங் கொண்டு வந்தார் இதற்குப் பொருள் திரு. வி. க. நடையிலே கூறவேண்டுமானால் காமாந்தகாரங்கொண்டு கட்டழிந்த தோற்றத்தோடு கூடிய பிராமணன் என்பதாகும். இத்தகைய பிராமணன் கேட்டபோது கூசாமல் எண்ணாமல் ஏதும் கேட்காமல் தம் மனையாளைத் தந்தார் இயற்பகையார். சிவனாருக்கும் வேறு வகைச் சோதனைகள் கிடைத்தில போலும் பக்தனைப் பரிசோதிக்க, காமாந்தகாரங்கொண்ட பிராமணனுடன் மனைவியை அவனை ஏதுங் கேட்காமல் அனுப்பிவைத்த பண்பு எதை விளக்குகின்றது? பெண்கள் ஆண்களுக்கு அடிமை என்பதை யல்லவா? கணவன் பக்தியைத்தானே பரிசோதிக்க வந்தார் கடவுள்? தன்னை ஏன் பரிசோதிக்கவேண்டும்? தான் ஏன் கணவனைவிட்டு அகலவேண்டும் என்ற கருத்து அவர்தம் மனைவியாருக்கும் தோன்றவில்லை!

சான்றாக, பாரததிலே ஐவருக்குந் தேவியான பாஞ்சாலியை எடுத்துக்கொள்வோம். அவளைப் பாண்டவர் சூதிலே தோற்றனர். வென்ற துரியோதனன் வீரத்துடன் தம்பிக்குக் கட்டளையிட்டான் திரௌபதியைச் சபைக்குக் கூட்டிவா வென்று. துச்சாதனன் திரௌபதியை அழைத்தான். அவள் தான் வீட்டு விலக்காயிருப்பதால் அரச சபைக்கு வரலாகாது என்றாள். துச்சாதனன் அவள் தங்கள் அடிமையென்றும், தருமன் முதலானோர் அவளைத் தங்களிடம் சூதாட்டத்தில் பணயமாகவைத்துத்தோற்றமையால் அவள் தங்கள் சொற்படி நடக்கவேண்டுமென்றும் நவில்கின்றான். கணவனால்கண்ணியமாகப்பந்தயத்திலேதோற்கடிக்கப்பட்ட

தான், கணவன் சொற்படி கருத்துப்படி நடக்கக் கடமைப் பட்டவள் என்று அறிந்த பின்னரும், அவள் கேட்கின்றாள்; 'பாண்டவர் என்னை முன் தோற்றனரா,' அன்றித் தங்களைத் தோற்றபின் என்னைத் தோற்றனரா? என்று. தங்களைத்தோற் றப் பின் தன்னைத் தோற்றனர் என்பதறிந்தவுடன், தாங்கள் அடிமையான பின் தன்னைப் பந்தயம் வைக்க அவர்கட்கு உரிமையில்லை; ஆகவே, தான் துரியோதனாதியர்க்கு அடிமை யாக நியாயமில்லையே என்று தன் கருத்தைக் கூறினாள் திரௌபதி; அரச சபையில் முறையிட்டாள். பிறகு பலாத் காரமாக அவள் துகில்உரியப்பட்டபோது, கண்ணன்அருளை வேண்ட, "சேலை யவிழ்ந்த நேரத்திலே தட்டாது காட்சி யளிக்கும்" தனது இயற்கைக்கேற்ப மாதவனும் மங்கை மானங் காத்தான் என்று கதை சொல்லப்படுகின்றது. கட மையைக் கருத்தோடு சேர்த்து வாதிட்ட பாஞ்சாலியின் அளவுக்காவது, இயற்பகையாரின் இல்லக்கிழத்தி பிராம ணரை நோக்கி, "ஐயா! என் கணவர்தான் உனக்கடிமை; நானல்ல; அவருக்குத்தான் சோதனை; எனக்கல்ல" என்று வது கூறியிருக்கக் கூடாதா?

காமாந்தகாரக் கடவுள்கள் வேண்டுமா?

இன்றேல் சதி அநுசூயையைபோல் சற்றுத் தம் அறிவால் அன்பர் (கணவர்) செய்கையையும் ஆண்டவனின் வேண்டு கோளையும் இயற்பகையின் மனைவி அலசிப் பார்த்திருக்கலா காதா என்றுகேட்கின்றேன். அநுசூயா பதிவிரதாசிரோமணி; இரும்புக் கடலையைச் சிற்றுண்டியாக்கித் தரும் பாங்குடைய பத்தினி; விருந்தினரை உபசரிக்கும் உத்தமி. அவர்தம் பெருமை ஏழுலகங்களிலும் எட்டிப் பரவிற்று. அநுசூயை யின் பெருமை தமக்கு இழிவு தருகின்றது; அதனால் தம் சீரும் சிறப்பும் சிதைகின்றன என்று கருதினர் மும்மூர்த்தி களின் மனைவியர்; அழுக்காறுகொண்டனர். ஆகவே, தத்தம் துணைவரை ஏவி அநுசூயையின் பெருமையைக் குலைத்துச் சிறுமைப்படுத்தச் சொல்லினர். மூலக் கடவுளர் மூவரும் தத்தம் இல்லக் கிழத்திகளின் ஏவலைச் சிரமேற்கொண்டு சென்றனர் அநுசூயையின் வீட்டிற்கு. அநுசூயையின் கண வர் வெளியே சென்றிருக்கும்போது துறவிகள்போல மாற் றுருக்கொண்ட மும்மூர்த்திகளும் மங்கை நல்லாளை நண்ணி

னர்; பிச்சை கேட்டனர். "தருவேன்" என்றாள் மங்கை. 'சரி, எங்கள் இச்சைப்படி பிச்சை இடுவையோ!" என்றனர் மும் மூர்த்திகள். "ஆகா அவ்விதமே உங்கள் இச்சைப்படி பிச்சையிடுவேன்" என்றாள் நங்கை. உடனே மூர்த்திகள் மூவரும் "அங்ஙனமாயின் நிர்வாணமாக நின்று நீ எமக்குப் பிச்சையிடுக" என்றனர். வந்த விருந்தினரை உபசரித்தல் தன் கடமை; மேலும் அவர்கள் இச்சைப்படி பிச்சையிடுவ தாகவும் உறுதிகூறியிருக்கின்றாள். எனினும் அநசூயை அவர்கள்மீது ஐயங்கொண்டாள். அவர்களைநோக்கி "நீங்கள் கேட்ட வண்ணம் செய்தல் முறை. ஆனால் அது நீதிக்கு முரண்பாடானது; அறிவுக்கு ஒவ்வாதது" என்று மறுத் தாள். உடனே கோபங்கொண்டனர் மும்மூர்த்திகளும். "எங்களை யாரென்று நினைத்தாய்? நாங்கள் மும்மூர்த்திகள்; சொன்ன சொல்லை மீறினால் நாங்கள் சபிப்போம் உன்னை" என்று உறுமினார்கள். மும்மூர்த்திகள் வந்து கேட்கின்றார் களே என்று அநசூயைபயங்கொள்ளவுமில்லை; மதிமயங்கவு மில்லை; "மும்மூர்த்திகள் நீங்களல்ல; மும்மூர்த்திகள் என்று நவின்று நாட்டை நாசம்செய்யவந்த வேடதாரிகளே நீங்கள்; அல்லது மும்மூர்த்திகளேயாயினும் அறிவுமழுங்கிஆராய்ச்சி மடிந்து நீங்கள் மானமற்றவரால் வந்திருத்தல் வேண்டும். இது கேட்கத் தகுதியற்றது என்ற பாகுபாடு அறியா மூடர் களே! உங்களை நம்பேன்" என்று கூறினளாம். சொன்ன சொல் தவறாதிருக்கவேண்டுமல்லவா? பின்னர்த் தனது கற்பின் மகிமையால் அவர்களைக் குழந்தைகளாக்கிக்கொண்டு பிச்சையிட்டதாகக் கதை சொல்கின்றது. அதன் உண்மை ஒருபுறம் இருக்கட்டும். கடவுளே நேரே வந்து கேட்ட போதும் தரும நியாயம் எடுத்துச் சொல்லி வாதாடின் அந்த அளவுக்காவது இயற்பகையாரின் மனையாள் கேட்டிருக்க லாம். மனைவியைத் தாவென்னும் மாண்புமிக்க மகேஸ்வரனை யும், "நிர்வாணமாய்ப் பிச்சையிடு" என்று கேட்கும் நீதி யற்ற கடவுளையும் பாடும் நிகண்டுகளா நமக்குத் தேவை?

பெண்களைப் பன்றிகளின் மனைவிகள் ஆக்குவது திருவிளையாடலா?

இதே பரமசிவன் திருவிளையாடற் புராணத்திலே புரிந்துள்ள லீலையைக் காண்போம். தாய்ப் பன்றி இறந்து விட்டது. பன்றிக் குட்டிகள் பசியால் தவிக்கின்றன. கண்

டார் முப்புரம் எரித்த பெம்மான். உளமுருகினர்; உடனே தாய்ப் பன்றியின் உருவம் தாங்கினர்; பன்றிக் குட்டிகளின் பசி தீர்த்தார்; அவற்றைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்தார். பின்னர் அவற்றைப் பாண்டியனிடம் கொண்டு சென்று ஆண்டு பாண்டியன் அவையிலே வீற்றிருந்த மந்திரிகளை நீக்கி அவர்களுக்குப் பதிலாக இவைகளை அங்கு மந்திரிகளாக அமர்த்தினர். அதனுடன் விட்டாரா? அம்மந்திரிமார்களின் பத்தினிகளையும் அவைகளுக்குப் பத்தினிமார்களாகுமாறு செய்தார் என்று திருவிளையாடல் புராணம் செப்புகின்றது. இது நாடறிந்த உண்மை. இது தகுமா? முறையா? அறிஞர் ஆற்றும் அறமா? ஆண்டவன் செய்யும் அற்புதமா? ஆபாச வேலையல்லவா இது? அக்கிரமல்லவா இது? மக்களைமடைய ராக்கும்வழியல்லவா இது? இதனைப்பாடும் ஏடும் வேண்டுமா நமக்கு? நவிலுங்கள் நாட்டின் எதிர்காலப் பெரியோர்களே!

மதத்தால் மதி இழக்க வேண்டியதுதான்

கடவுளரின் கயமைத்தனத்தையும் கபோதிக்குணத்தையும் ஏடுகளின்று எடுத்து காட்டப்புகின் அஃது ஓர் எல்லைக் குட்படாது நீண்டு செல்லும். ஒரு மன்னன் வேட்டைக்குச் சென்றான். வழியிலே ஒரு குளம்; அக்குளத்திலே தவளைகள் கரகரவென்றஓசையிட்டவண்ணமாயிருந்தன. அரசன் மகா சிவபக்தன்; சிவபுராணங்களைக் கரைகண்டவன்; அவன்காதிலே இந்தக்கரகரவென்றஓசை அரகாஎன்று வீழ்ந்தது. விழவும் அம்மன்னன் மனம் மிகநொந்தான். ஏன்? சிவநேசர்கள் குளத்தில் குளிரினால் வாடுகிறார்களே என்ற ஏக்கத்தால். உடனே காவலாளருக்குக் கட்டளையிட்டான் "அரண்மனைப் பொக்கிஷத்தைக் குளத்தில் கொண்டுவந்து போடுங்கள்! அவைகுளத்திற்குள் இருக்கும் அடியார்க்குஉபயோகப்படட்டும்" என்று தவளைகள் சப்தத்தைத் தவறாகக்கேட்டான் வேந்தன்; தவளைகட்குப்பொன்னும்மணியும் உதவுமாஎன்று பகுத்துணரவில்லை; அந்தப் பொன்னும் மணியும் நாட்டிலே நலியும் ஏழைகளின் ஏக்கத்தை எத்துணை எளிதில்போக்கும் என்பதையும் எண்ணினனில்லை; குளத்தில் போடும்பொருள் எவர்க்கும் எத்துணையும் பயன் தராது என்பதறியாது மதமெனும் மயக்கத்தி லாழ்ந்து, பக்தியெனும் பரிதாப வலையில் சிக்கி, அறிவை அடகுவைத்துப் பொருளை வாரியிறைத்தான்

குளத்தில். இதைக் கேட்கும்போதும்; ஏடுகளில் பார்க்கும் போதும் நமக்கு நகைப்புத்தான் வருகின்றது. அம்மன்னன் பால் இரக்கமும் உண்டாகின்றது. எனவே இத்தகைய மதம் கலந்த அநாகரிக, ஆபாச புராணங்கள் நிறைந்த கதைகளைப் பாடுதற்கே ஏடுகள் பயன்படுமானால் அறிவு என்பது நம் நாட்டில் உதிக்குமா? ஆண்மை பெருகுமா? ஆற்றல் அதிகரிக்குமா? வாழ்க்கையில் வளம்காண முடியுமாவென்று கேட்கிறேன்.

இத்தகைய ஏடுகள் மதிமை வெருட்டி, மக்கள் அறிவை மயக்கி, ஆண்டவன் அருளால் அனைத்தையும் அரைக்கணத்தில் பெறலாம் என்ற ஆசையைக் கிளப்பி, மக்கள் முயற்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, மக்களை முழு மூடர்களாக்குகின்றன. அதுவுமன்றி நாம் இலங்கியங்களிலே ஏடுகளிலே மதத்தைப் புகுத்தி ஆண்டவன் திருவிளையாடல்கள் என்றும், அவதாரங்கள் என்றும் அறிவுக்குப் பொருந்தாதவற்றைக் கூறிக் கடவுளருக்குக் கயமைத் தனத்தையும்கபோதிக் குணத்தையும் ஆபாச ஆசாரங்களையும் ஏற்றி ஏளனத்திற்குள்ளாக்குகின்றோம்; கடவுளை மதிகெட்டவனாகக் காட்டுகின்றோம். இவைகளை ஒழித்துவிட்டு மக்கள் அறிவு பெறத் தக்க வேறு ஏடுகளை இக்கால இலக்கியப் பண்டிதர்கள் ஏன் செய்து தரலாகாது?

பண்டிதர்களின் பத்தாம் பசலிப் புத்தி

நமது சேதுப்பிள்ளையவர்கள் எழுதுவது "வேலும் வில்லும்" அதற்கு அடுத்தாற்போன்று, சேதுப்பிள்ளையவர்கள் தம் நூலிலே கம்ப ராமாயணத்தையும் கந்த புராணத்தையும் சரிவரக் கையாளவில்லை என்று வேறு ஒருவர் நூல் இயற்றுவார். சோமசுந்தர பாரதியாரின் ஏடு "தசரதனின் குறையும் கைகேயின் நிறையும்" என்பது. திரு. வி. க. வின் ஏடு பெரிய புராணத்திற்குப் புத்துரை. மறைமலையடிகளார் நூல் "மாணிக்க வாசகர் கால ஆராய்ச்சி" பிறிதொரு புலவர் இயற்றுவார் இதிகாசங்களிலே காணும் நீதிகள் என்று. இவ்விதம் பழைய பத்தாம் பசலியையே திரும்பத் திரும்ப வெவ்வேறு நடையில் கொண்டுவருவதால் நாட்டுக்கு வரும் நன்மை என்ன? நன்கு சிந்தியுங்கள்! அறிவு கொண்டு ஆராயுங்கள் கலை பயிலுங் காளைகளே!

நமது தற்காலப்புலவர்கள் பண்டைத் தமிழ்மன்னர்கள் வீரத்தை விளக்கும் கவிதைகளை ஏன் பாடக்கூடாது? செங்குட்டுவனின் வடநாட்டு யாத்திரையையும், ஆரியமன்னரான கனக விசயரைப் போரில் வென்ற வீரத்தையும் அவர்தம் முடியினிலே கண்ணகி சிலைக்குக் கல்தூக்கி வரச்செய்த பெருமையும்பற்றி ஏன் ஒரு பரணி பாடக்கூடாது? ஏன் கடாரம்வென்ற தமிழரசர்களைப்பற்றி ஓர் காவியம் இயற்றக் கூடாது? பர்மா வென்ற பராந்தகனைப்பற்றி ஏன் ஒரு புகழ் மாலை இயற்றக்கூடாது? அறிவுபற்றியும், ஆராய்ச்சியின் மேன்மைபற்றியும் அன்றாட வாழ்க்கை வளம்பற்றியும் பலப்பல ஏடுகள் ஏன் எழுதக்கூடாது? இவர்களால்முடியாதா? முடிக்கும் ஆற்றலில்லையா? முடியும். ஆனால் முயலுவது கிடையாது. பாடவேண்டுமென்றால் பரமன் திருவிளையாடல்களும், பூஞ்சோலைகளும், கோயில்களும், ஸ்தல மகிமைகளுந்தான் கிடைக்கின்றனவா? அன்றாடம் கஞ்சிக்கு அலையும் தோழனைப்பற்றி உள்ளமுருகப் பாடிப் படிப்பவர் மனத்தில் இரக்கமுண்டு பண்ணலாமே! நாட்டிலே உள்ள செல்வம் ஒரு சிலருக்கு மட்டும் பயன்பட்டு, பலருக்குப் பயன்படாமல் கோயில்களிலும், மடங்களிலும், ஜமீன்தார்களிடையும் முடங்கிக் கிடப்பதை உணாறியச் செய்யலாகாதா? நாட்டிலே ஆண்டி-அரசன், ஏழை-பணக்காரன், பறையன்-பார்ப்பான் என்னும் மாறுபாடுகளின் இழிதன்மைகளை ஏடுகளின் மூலம் எடுத்தியம்பி மக்களிடை மறுமலர்ச்சிக்கான கிளர்ச்சி உண்டுபண்ணலாகாதா?

இத்தகைய கதைகளும் புராணங்களும் ஏடுகளும் இலக்கியங்களும் மக்களைக்கடவுளர்க்குத் திருப்பணிசெய்வதிலும் திருவிழாக்கள் செய்வதிலும் அளவிறந்த பணத்தைச் செலவிட ஊக்குகின்றன. இதன் பயனாக அறிவு மழுங்குகின்றது; ஆராய்ச்சி குன்றுகின்றது; மடமை மலருகின்றது; நாடு நலிகின்றது; நாட்டார் நாசமாகின்றனர்; கலை, இலக்கியம், காவியம் யாவும் பாழாகிப் போய்விட்டன.

"தமிழ் நாடு போனாலும் போகட்டும்; கம்ப ராமாயணமே வேண்டும்" என்று நாட்டுப் பற்றின்றிக் கூறினாராம் ஒரு புலவர். அவர் பழைய பத்தாம் பசலிக் கொள்கையையே

பெரிதும் கடைபிடித்து நிற்பாராயின், நான் உறுதியாகச் சொல்லுகின்றேன் அப்பண்டிதர்களின்காலமும் இதனுடன் முடிவடைந்தது என்று. ஏன்? இன்று உலகில் பலப்பலபகுதிகளிலும், ஏடுகள் காலத்திற்கும் கருத்திற்கும் நிலைமைக்கும் ஏற்ப மாறிக்கொண்டே வருகின்றன.

சான்ருக, கசபியான்கா என்ற சிறுவனின் கதையை எடுத்துக் கொள்வோம். கசபியான்கா என்னும் சிறுவன் தன் தந்தையோடு கப்பலில் சென்ருன்; கடல் நடுவே கொடிய கப்பற்சண்டை நடந்தது. கசபியான்காவின் தந்தையும் ஒரு கப்பல் தலைவன். அவன் தன் மகனைக் கூப்பிட்டு ஓரிடத்திலே அவனை நிறுத்தி, "குழந்தாய் நான் அழைக்குமளவும் இவ்விடம் விட்டு நகராதே" என உரைத்து ஏதோ அலுவலாக அப்பாற் சென்றான். சிறுவன் கசபியான்கா நல்ல பிள்ளை. தந்தைசொல் தட்டாததனயன்; கடமையை உணர்ந்தபாலன் சண்டையில் கசபியான்காவின் தந்தைஉயிர் நீத்தான். இது இச்சிறுவனுக்குத் தெரியாது; திடீரென்று கப்பல் தீப்பிடித்துக்கொண்டது. கப்பலில்உள்ளோர் யாவரும்பலவாற்ருலும் உயிர் தப்பிஓடினர்; பாலன் கசபியான்காவைப்பலர் அழைத்தனர்; அவன் போக மறுத்தான்; தீ நாற்புறமும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டது; அது காலை பலரும் அவனை வற்புறுத்தினர் உடன்வருமாறு; அவன்தன் தந்தையின் கட்டளையை மீறி நடக்க முடியாது என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டான். அனைவரும்போய்விட்டனர்; கசபியான்கா, 'தந்தாய்! தந்தாய் நான் போகலாமா; போகலாமா?' என்று பன்முறைகூவினன். தகப்பன்உயிரோடிருந்தாலல்லவாபதில்கிடைக்கும்? எனவே தந்தை சொல்லைத் தலை மேற்ருங்கி அவ்விடத்திலே நின்று கசபியான்கா தீயில் மடிந்தான், தந்தையின் பால் அவன் செலுத்திய அன்பைக்கண்டு பலரும் அவனைப் போற்றினர்; கவிகள் அவனை ஏத்திஎத்திப் பாடினர்; அப்படிப்பட்ட கசபியான்காவைப்பற்றி இந்த நாளிலே அந்த நாட்டுப் புலவர்கள் ஏடுகளிலே பொறிக்கும் பொழுது "கசபியான்கா தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை என்ற கடமையைக் கடைபிடித்து நடந்துமடிந்தான். ஆனாலும் அவன் தன்கடமையைக்கடைப்பிடித்தானேயன்றி அறிவைப் பயன்படுத்தினனில்லை" என்று குறிப்பிடுகின்றனர். தீயின் வேகத்திலே கடலின்கொந்தளிப்

பிலே கப்பல் உடையும் ஓசையின் நடுவிலே தந்தையின் மறு மொழி தனக்கு எட்டாதிருக்கலாம்; அன்றித் தன்கூக்குரலும் தந்தைக்குஎட்டாதிருக்கலாம்; அன்றித் அத்தகையபோபத் தினின்றும் தப்ப தந்தை சொல்லை மீறினுல் குற்றமில்லை யென்றுகொண்டிருக்கலாம்; கசபியான்காகடமையைத்தான் கவனித்தான்; அறிவைஉபயோகிக்கவில்லை. மேனுட்டிலேமுற் போக்கான முறைகள் கையாளப்படுகின்ற காலை, நம்நாட்டில் பழமை பாடித்திரியும் பண்டிதர்களின் பரிதாப நிலைகண்டு நாம் இரங்காது வேறென்ன செய்வது!

கம்பன்-பகுத்தறிவில்லாக் கவிஞன்!

கம்பராமாயணத்திலே கம்பன் கிட்கிந்தையை வருணிக் குங்கால் அதனை ஒரு சிறந்தநாடாகக் காண்கின்ருன். ஆங்கு வதியும் மக்கள் சகல கலா வல்லர்கள் என்றும், சாஸ்திர விற்பன்னர்கள் என்றும், நீதி தவருது ஆண்டனர் என்றும், பலப்பல ஆடை ஆபரணங்கள் அணிந்திருந்தனர் என்றும், பெண்கள் மிக அழகுள்ளவர்களென்றும், பேசுவதில் ஆற்றல் மிக்கவர்கள் என்றும் கூறி முடிவில் அவர்கள் குரங்குகள் விலங்குகள் என்று கூறுகின்ருன். இது முன்னுக்குப் பின் முரண்பாடல்லவா?

நற்குணங்கள் யாவும் படைத்த நாகரிக மக்கள் என்று கூறிய அதே வாயால் அவர்களைக் குரங்குகள் என்று அடுத் தாற்போன்று கூறுவது முறையா? அறிவுடையோர் ஒப்பும் உண்மையாகுமா? நேர்மையா? மற்றும்கம்பன் இலங்கையை வருணிக்கும்பொழுது மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங் களும் அமைந்த நகரம் என்று கூறுகின்ருன்; நகரெங்கும் ஆடல்பாடல் நிரம்பியிருந்தன; ஆங்காங்கு வீணை முதலிய இசைக் கருவிகளின் ஓசைஎழுந்தது என்று சிறப்பாகக் கூறு கின்ருன். ஆனல் அங்கு வந்திருந்தவர்கள் இரக்கமில்லாத வர்கள் என்று கூறுகின்ருன்; ஆண்கள் மகாகோர உருவினர்; நீண்ட வாயும், கோரைப் பற்களும், செம்பட்டை மயிர் களும், கரிய மேனியும், பெருஉடலும் கொண்டு விகாரமாய் விளங்கினர் என்கின்ருன்; ஆனல் பெண்களைப்பற்றிக் கூறும்போதுமட்டும் தன் இயற்கையான குணத்திற்கேற்ப

தேவ மாதர்க்கு ஒப்பானவர்கள் என்று கவி தீட்டியிருக்கின்றான். ஆண்கள் அழகற்ற விகார உருவினர்; ஆனால் பெண்கள் அழகுள்ள அணங்குகள். இதிலே ஆண்-பெண் பொருத்தம் உண்டா? அன்றி நம் நாட்டுத் தற்கால முறைப்படி, காதலின்றிக் கணவன் மனைவியராச் சேர்க்கப்பட்டாலுங்கூட அவர்கட்குப் பிறக்கும் ஆண்கள் எல்லோரும் அழகற்ற அநாகரிகர்களாயும், பெண்கள் எல்லோரும் அழகு மிக்க அணங்குகளாகவுமா விளங்குவர் என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்! இத்தகைய கருத்துக்கள் காலத்திற்கும் நிலைமைக்கும் ஏற்றவாறு மாற்றப்பட வேண்டுமா வேண்டாமா? என்று ஆராய்ச்சி செய்யுங்கள்! உங்கள் அறிவிற்கு வேலை தாருங்கள், தோழர்களே!

நீதி நிலைமைக்கேற்றபடி மாறக்கூடியது

தவிர, நீதி நீதி என்று கூறுகின்றார்களே? நீதி என்றும் நிலையுடையதா? நிகண்டுகட்குக் கட்டுப்பட்டு நிற்கக் கூடியதா? அல்லவே அல்ல. ஒரு காலத்திய நீதி மற்றொரு காலத்தில் மாற்றப்படலாம், காலத்தையும் கருத்தையும் கொண்டு. நீதி நிலையற்றது, நிலைமைக்கு ஏற்றபடி மாறும். இதுதான் நீதி என்று அறுதியிட்டுக்கூற எவராலும் முடியாது. மறுமுறையும் கூறுகின்றேன் ஏடுகளிலே எழுதப்பட்ட நீதிகள் என்றும் நிலையுடையனவல்ல என்று. எந்தெந்தச் சமயத்தில் மாறவேண்டுமோ, மாற்றப்படவேண்டிய மனப்பண்பு மக்களிடை மலர்கின்றதோ, மாற்றித்தான் தீரவேண்டும் என்ற நிலைமை நாட்டில் நீடிக்கிறதோ அன்றெல்லாம் அது மாறும்; மாறிக்கொண்டே வரும்; மாறிக்கொண்டேபோகும்.

சான்றாக, ஏ. ஆர். பி. விதிகள்நகரிலேஏற்படும்முன்னர் வண்டிகட்கு ஒளிமிகு விளக்குகள் போடவேண்டியது அப்போதைய காலத்திற்கு, நிலைமைக்கு, கருத்துக்கு ஏற்ற நீதி. ஆனால் ஏ. ஆர். பி. விதிகள் நகரிலே நடமாடத் தொடங்கின பின்னர் மங்கலான முற்றும் மறைக்கப்பட்ட விளக்குகளுடனே வண்டிகள் நடமாடவேண்டும் என்பது போர்க்காலத்திற்கு, கருத்திற்கு, நிலைமைக்கு ஏற்ற நீதி. அது இக்காலத்திலே செல்லுமா? நீதியைக் காலத்திற்கும் கருத்திற்கும் நிலைமைக்கும் ஏற்ப நடுநின்று வழங்கும் ஏடுகள் தோன்

றித்தான் தீரும். வாலிபத் தோழர்களே! சிந்தியுங்கள்! சிந்தித்து செயலுக்கு வேண்டுவதா? செம்மைப்பட வழிகாட்டுமா? என்று கவனியுங்கள்! காட்டும் என்று கருத்திற்பட்டால் கலங்காது போரிடுங்கள்! வெல்வீர் விரைவிலே; வீழ்த்துவீர் வீணரை.

உலகிலே உத்தமர்களின் ஓயாஉழைப்பினாலும் அறிவாளிகளின் குன்றா ஆராய்ச்சியாலும் உண்டாக்கப்படும் விஞ்ஞானக் கருவிகள், ஆகாயவிமானங்கள், பறக்கும் குண்டுகள் முதலிய இன்னபிற புதுமைகள் எல்லாம் நம்முடைய பண்டைய புராண இதிகாசங்களிலிருந்து காப்பியடிக்கப்பட்டவை என்று கழறுவது நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்ளல் போன்ற ஏமாளித்தனம் அல்லவா! நாட்டிலே ஆகாயவிமானம் ஆகாயத்திலே பறக்கும். கிராமத்தான் அது கண்டு அதிசயமுறுவான். ஆ! ஆ! இந்த வெள்ளைக்காரன் என்ன கெட்டிக்காரன் என்பான். அத்தருணம் அண்டையிலே இருக்கும் இராமநாத சாஸ்திரிகளோ அல்லது சோமசுந்தர குருக்களோ எவராவது உடனே உரைப்பார்; 'என்ன அப்பா பெரிய அதிசயத்தைக் கண்டுவிட்டாய்? நம்முடைய புராணத்திலே இல்லாத ஆகாய விமானமா? இராமாயணத்திலே புஷ்பக விமானத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை நேற்றுகூடக் கேட்டயே; அதற்குள்ளாகவா மறந்துவிட்டாய்! அந்தக்காலத்திலே இல்லாத விமானமா? இவை எல்லாம் நம் வேதங்களிலிருந்து காப்பியடித்தவைதான். இன்னும் ஒரு சிறிய விஷயம் பார். அதோ பறப்பது என்ன? கருடன். கருடன் என்ன நேராகப் பறக்கிறது? பார்ப்பதற்கு ஆகாய விமானம்போல இல்லையா? அந்தக் கருடனைப் பார்த்துத்தான் அவனும் (வெள்ளைக்காரனும்) காப்பியடித்திருக்கிறான். அந்தக் 'கருடன் மெக்கானிசம்'தான் அந்த ஏரோப்பிளேனில் இருக்கின்றது. வேறென்ன?" என்று வாய் வேதாந்தம் பேசுவர். "அப்படியா சங்கதி! நான் என்னமோண்ணு பார்த்தேனே" என்று ஓர் அலட்சியப் பேச்சுப் பேசிவிட்டு வழிநடப்பான் கிராமத்தான். இத்தகைய உரையாடல் ஊரிலே, நாட்டிலே இல்லையென யாரும் இயம்ப முடியாது. இத்தகைய மனப்பான்மை நாட்டிலே வளரும் மட்டும் நாடு முன்னேறுமா?

அக்கினி-வாயுவாஸ்திரங்கள் எங்கே?

மேலும் தற்காலத்திலுள்ள குண்டு, தீக்குண்டு முதலியனவெல்லாம் பழையகால வாயுவஸ்திர அக்கினியாஸ்திரங்கள்தான் என்று வீண் பெருமை பேசுகின்றனர் பழமை விரும்பிகள். அத்தகைய அஸ்திரங்கள் அந்தக் காலத்தில் இருந்தனவோ? இல்லையோ? அது நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் இக்காலத்தில் இல்லை என்பது எல்லோரும் அறிந்த உண்மை. ஆனால் நாம் நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் அவைகளைக் காணலாம். எங்கு? ஏழை பாட்டாளி மக்களின் வீட்டில். ஏழை பாட்டாளி நாளெல்லாம் உழைத்து நலிந்து மாலையில் ஆயாசம்தீர சுராபானத்தை (கள்ளை)ப் பருகி ஆனந்தமாக உள்ளே நுழைந்து தன் மனைவியை வம்புக்கிழுத்து அவள் கன்னத்தில் அறையும் அறைதான் அக்கினியாஸ்திரம். அதைப்பெற்று அவள் அழுவதால் வழியும் கண்ணீர் நமக்கு வருணாஸ்திரத்தின் வனப்பை நினைவிற்குக் கொண்டு வருகின்றது. அதைக்கண்டு அக்குடியன் விடும் பெருமூச்சே வாயுவாஸ்திரமாகும். இத்தகைய அஸ்திரங்களைத்தான் அன்றாட வாழ்க்கையில் நாம் காண்கிறோம்; அக்கினியாஸ்திரத்தைக் கண்டு தீக்குண்டு உண்டாக்கினர்என்று கூறுவது அறியாப் பாலகரும் எள்ளி நகையாடத் தக்க ஏமாற்று வித்தை. புதியனவெல்லாம் நம் நாட்டு பழம்பெரும் பொக்கிஷங்களிலிருந்து பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டவைஎன்று பேசிப் பூரிப்பதிலே பெருமை ஏதாவது உண்டா? இல்லை; முக்காலும் இல்லை. இதனால் வீண்வீறாப்பு பெருகுகிறது; மதி தேய்ந்து மந்த மடைகிறது; அறிவு அசட்டை செய்யப்படுகிறது. பழையனவற்றில் பெருமை உண்டு; புதியனவெல்லாம் பழமையைக் கண்டுதான் செய்தவை என்றாலும் அவை இன்று எங்கே, எங்கே! எங்கே என்று கேட்கிறேன். தோழர்! அவற்றை அந்நியனிடம் சோரம் போகவிட்டு அண்ணாந்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறாயே அது உனக்குப் பெருமையா? சிறுமையா? உன் நாட்டிலே வீரம் இருந்தது என்று உரத்துப் பேசுகின்றாயே, அந்த வீரம் இன்று எங்கே? எங்குபோய் ஒளிந்தது? சமத்துவம் பண்டைய ஏடுகளிலே சரமாரியாகப் பரவிக் கிடக்கின்றதென்கின்றாயே,

அந்தச் சமத்துவம் இன்று நாட்டிலே சல்லடை போட்டுச் சலித்துப் பார்த்தாலும் சல்லிக்காசு பெறுமான அளவுகூட அகப்படவில்லையே; இந்த நிலைமையில் பழமை வீரம் பேசுவது பயனளிக்குமா என்று ஆராய்ந்து பார்! நாட்டுக்கு நலம் தருமா? பயனளிக்காது என்பதில் பிழையில்லை; நலன் தராது என்பதில் தப்பில்லை; இதனுல் தமிழன் மானம் பறி போகிறதென்பதில் தடையில்லை.

ஏது தன்மான உணர்ச்சி?

எடுத்துக்காட்டாக, மாடமாளிகையிலே மனைவி மக்களோடு மாண்புற வாழ்ந்த மனிதன் ஒருவன், கால நிலைமையாலோ, கருத்தழிவினுலோ, கர்வத்தாலோ, கயமைத்தனத்தாலோ, பிறரின் படுமோசத்தாலோ வறிஞனுன் என வைத்துக்கொள்வோம். அவனது மாடமாளிகை மாற்றுனுக்கு உரிமையாய்விட்டது, சிலகாலம் சென்றபின் அவ் வறியனை முன்னுள் செல்வன் தன் நண்பன் ஒருவனேடு அவ்வீதி வழியே செல்லப் புறப்படுங்கால் அவனது மானம் அவனை அவ்வீதி வழியில் காலெடுத்து வைக்கவிடாது. அவன் தன்மானமுடையவனுயிருந்தால் தவறி அவ்வழி புக நேரினும் அவ்வீட்டை ஏறெடுத்துப் பாரான் தன்மானமுள்ளோன். தன் நண்பன் அம்மனையின் மாண்பைக் குறித்துப் பேசினும் தலை கவிழ்வான்; மனையைப் பார்க்க மனமில்லாததால் நண்பன் அதுபற்றித் தன்னேடு உரையாடப் புகினும் இரண்டொரு சொற்களால் தன்னிலையை உணர்த்தாது உணர்த்தி வேறு போக்கிலே உரையாடலைத் திருப்பி அவ்விடம் விட்டு விரைவிலே நகர்வான். அதுதான் மனிதனின் தன்மான உணர்ச்சி! அது ஒவ்வோர் உயிருக்கும் வேண்டும்; மிக இன்றியமையாததுகூட. ஆனுல் தன்மானமற்ற தன்மையாளன் தூரத்தே வரும்பொழுதே நண்பன் வேறு வழி செல்லப்புகினும் தடுத்து, "என் மனை மகா நேர்த்தியானது இதோ இந்த வீதியில்தான் அது உள்ளது பார்த்துப் போகலாம் வா; ஆகா! அதன் அழகே அழகு; அதனை வைத்து அநுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்கவேண்டும்; சுற்றிலும் பூங்காவென்ன; நடுவே நடுவேயுள்ள கண்ணுடிகளின் நேர்த்தி என்ன" என்று இன்னும் பலப்பல பேசுவான். முடிவிலே,

"அது ஒரு காலத்திலே நம்மிடமிருந்த மனைதான்; அப்பொழுதிருந்தே சீரும் சிறப்புமென்ன; என்னை இவன் ஏமாற்றி இம்மனையைப் பற்றிக்கொண்டான்; இருந்தாலும் நான் அநுபவித்து ஆண்ட அரண்மனைதானே" என்று உள்ளம் நெகிழ்வான்; உற்சாகம் காட்டுவான். இதுபோன்ற தன்மைதானே பழம் பெருமை பேசும் தற்கால வீரர்களின் செயல்!

இன்னும் சற்று விளங்க உரைக்க வேண்டுமானால், சான்று சற்றுக் கடுமையாக இருக்கும் என்றபோதிலும் உங்கள் மன்னிப்புக் கிடைக்கும் என்ற மனப்பான்மையோடு ஒன்று கூறுகின்றேன். சோலையிலே இருவர் உல்லாசமாக உலவுகின்றனர். உரையாடல் மிக உன்னதமாயிருக்கின்றது. இருவரும் இளவயதினர்; இளமை விருந்தை நுகர்கின்றனர் வசந்தகாலத்திலே. ஒருவர் ஆண்; மற்றொருவர் பெண். மனமொத்த காதலர்கள் என்றுதான் மாசற்ற மனத்தினர் எண்ணுவர்; அது சமயம் இருவர் அவ்வழியே வருகின்றனர்; அழகான இக்காட்சியைக் கண்டு களிப்படைகின்றனர். ஆனால் இருவரில் ஒருவர் மற்றவரைப் பார்த்து, "என்ன ஐயா! ஏதோ ஒரு மாதிரி பார்க்கிறீர்; அந்த அழகியாரோவென்று நினைக்காதீர்! அவனோடு சல்லாபமாக இருக்கின்றாளே அவள் என்னுடைய மனைவியாக இருந்தவள் தான்! அவள் அழகென்ன! அற்புத குணமென்ன! எனக்கும் அவளுக்கும் இருந்த பொருத்தம்தான் என்ன!" என்று எக்காளமிடுவதற்கு ஒப்பாகுமென்று கூறுகின்றேன். இது ஒழுங்கா? தன்மானமுடையோர் செயலாகுமா? நேர்மையோடு நினைத்துப் பாருங்கள் நேயர்களே!

பெரும் பெரும் பண்டிதர்களும் புலவர்களும் நாவலர்களும் இத்தகைய பழம் பெருமையில் பாசம் வைத்து, நாட்டைக் கருதாமல் நாட்டிற்குத் தொடர்பில்லாத, நாட்டு மக்களுக்குப் பயன்தராத ஏடுகள் செய்வதிலேயே காலத்தைக் கழிக்கின்றனரே! இந்த நிலைகண்டு என் மனம் பெரிதும் வருந்துகின்றது; எண்ணத்தில் ஏக்கம் உண்டாகிறது; என்று நீங்கும் இந்த வீண் பெருமையென்று சிந்தித்த வண்ணமே இருக்கின்றேன். எனினும்காலம் இதனைமாற்றும்; வருங்கால

உலகம் இதற்கோர் வழிகோலும் என்ற நம்பிக்கைதான் மேலும் மேலும் சலியாதுழைக்க என்னை ஊக்குகின்றது; மக்களின் வாழ்க்கை உரிமைக்குப் போரிடும் உணர்ச்சியில் என் உள்ளம் ஊடுருவிச் செல்லுமாறு செய்கின்றது.

இதைவிடப் பைத்தியக்காரத்தனம் வேறு உண்டா?

சமீபத்தில் நான் ஒரு பண்டிதருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அதுபோழ்து உலகிற் சிறந்த சொற் செல்வர்கள் யார் என்ற விவாதம் ஏற்பட்டது. பண்டிதர் பதட்டமின்றிக் கூறினர் டெமாஸ்தனிஸ், பர்க், அநுமான் ஆகிய மூவரும் சொற்செல்வர்கள் என்று. அநுமான் சிறந்த சொற்செல்வனும். இதுகேட்டு என்நிலை கலங்கிற்று. பழமை மோகம் பண்டிதர்களின் பகுத்தறிவை எத்துணைப் பாழ் படுத்தியுள்ளன? பாழ்படுத்துகின்றது? என்று எண்ணுத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணுனேன். என் செய்வது? டெமாஸ்தனிஸ் சிறந்த சொற்செல்வன் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளலாம். பர்க் விஷயத்தில்கூடச் சிறிது ஐயப்பாடு நேர்கிறது; "பர்க் பேசுகின்றபொழுது உணவுக்கு மணி அடிக்கிறது" என்ற வாசகம் நினைவிற்கு வருகின்றது. பர்க் பேசுவதில் வல்லவன், ஆனலும் கேட் போர் உள்ளத்தைத் தன்பால் திருப்பும் திறனற்றவன் என்றுதான் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. ஆனல் கடல் தாண்டிச் சீதையின் இருப்பிடமறிந்து இலங்கையைக் கொளுத்தின அநுமனையும் இவ்வரிசையில் சேர்ப்பதா என் பதை நினைக்குந்தோறும் நகைப்பு மேலிடுகின்றது. அநுமா னது திருவுருவப் படத்தைப் பார்க்கும் எவராவது அவனது வாய்வனப்பைக் காணும் எவராவது அநுமானும் சொற் பெருக்காற்றவலன் என்று நினைப்பாரோ? நினைக்கத்தான் இடமிருக்கின்றதா? தாடைகளின் அமைப்பை விடுத்து, சொற்செல்வன் என்று கொண்டாலும் கொள்வோம். உல கச் சொற்பொழிவாளர் வரிசையிலே அநுமானும் ஒருவன் என்று நாம் கூறினல், அதைப் பிற நாட்டினர் கேள்விப் பட்டு நம்மை நோக்கி, "உங்கள் அநுமனின் சொற்செல்வங் கள் எங்கே? சொற்பெருக்கங்கள், சொற்போர்கள், அறி வுரைகள், அறவுரை ஆராய்ச்சித் தொடர்கள் எங்கே?

நாங்கள் காணவேண்டும் அவனுடைய ஆற்றலை; எடுத்துக் காட்டுங்கள் அவனுடைய ஏடுகளை'' என்று கேட்டால் இதற்கு யாது விடை பகருவர் புலவர் பெருமக்கள்? ஏதாவது இருந்தால்தானே பதில் வரும்! கம்பன் கவிதைபால் கரைகாணுக் காதல்கொண்ட நாட்டு வளப்பமறியாத புலவர்களின் கண்களில்படும் சொற்செல்வர் வேறு எவ்விதமிருப்பர்?

ஆராய்ச்சிக்கு முதலிடம் தாருங்கள் பண்டிதர்களே!

பண்டித மணிகளும் பழமை விரும்பிகளும் பழைய ஏடுகளில் உள்ள புன்மையை விடுத்து, கருத்துக்குக் களங்கம் விளைக்கும் இடங்களை நீக்கிவிட்டு, மக்களுக்குப் பயன்படுமாறு அவற்றைச் செய்து தரலாகாதா? நீதி பற்றித் தனி ஏடு ஒன்று அமைக்கலாம். அதிலே பல புலவர்களின் கருத்தை ஒருங்கு திரட்டிக் குவிக்கலாம். காதல் பற்றித் தனி ஏடு செய்யலாம். அதிலும் பல பண்டிதர்களின் கருத்துக்கள் இடம்பெறச் செய்யலாம். அதுபோலவே நட்பு, மதம், போர், அரசாட்சி முதலியனபற்றிய விழுமிய கருத்துக்களைப் பண்டைய ஏடுகளிலிருந்து எடுத்துத் தனித் தனியே தொகுத்து மக்களிடைப் பரப்பலாகாதா? தொல்காப்பியம், திருக்குறள் ஆகிய இவற்றை எளிய கல்வியுடையோரும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வண்ணம், எளிதில் வாங்கும் வண்ணம், விளக்கமான நடையிலும் குறைந்த விலையிலும் சிறு சிறு தொகுதிகளாக வெளியிட முடியாதா? பழமையைப் பாகுபடுத்திப் பகுத்தறிவுக் கண்களுடன் பார்க்கத் துணிவில்லையானல், பழமை பாழாகும் என்பதைக் காலப் போக்கு அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டும்; ஆராய்ச்சிக்கு முதலிடம் தாருங்கள் பண்டிதர்களே!

பண்டிதர்களே! புலவர்களே! நாவலர்களே! இலக்கிய கர்த்தாக்களே! உங்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். சிந்தியுங்கள் என்பதுதான் அது. அறிவோடு சிந்தியுங்கள்! நடுநிலை நின்று எண்ணுங்கள்! ஏடுகளைப் பாருங்கள் எத்துணை வேறுபாடுகள் உள்ளனவென்று. ஏடுகளால் நாட்டிற்கு விளைந்த நன்மையைக் கணக்கெடுத்துப் பாருங்கள்; பார்த்துச் சிந்தித்துச் சீர்தூக்கி நல்ல முடிவுக்கு வாருங்கள். அதன்வழிநடவுங்கள்;

பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்துங்கள்; காலத்திற்கும் கருத்திற்கும் ஒத்த இலக்கியங்களை இயற்றுங்கள். இன்றேல் உங்கள் காலம் பழைய புராணங்களோடு நிற்கவேண்டிய தவிர்க்க முடியாத நிலைமை ஏற்படும்என எச்சரிக்கை செய்கின்றேன். எச்சரிக்கையைக் கோமாளியின் கூத்தென்று ஏமாளித்தனமாக எண்ணுதீர்; நிலைமை நிச்சயம் மாறும் என்பதைப் பற்பல நாட்டு வரலாறுகளைப் படித்துப் பார்க்கின் உணரலாம்; காலம் அறிந்து கருத்தை மாற்றிக்கொள்ளுங்கள்; நிலைமையறிந்து நீதி வழங்குங்கள்; நாட்டையறிந்து ஏடுகள் இயற்றுங்கள்; மதத்தைப் புகுத்திக் கலையைக் கறைப்படுத்தும் கயமைத்தனத்தைக் கைவிடுங்கள்; கைவிடாமல் நிர்வாணப் பிச்சை கேட்கும் ஆண்டவனைப் பாடின் மக்களை நிர்வாண காலமாகிய காட்டுமிராண்டிக் காலத்திற்கு இழுத்துச் செல்லும் இழிசெயல் புரிந்தோராவீர்; மக்கள் மதியைக் குறைத்த குறைமதியாளராவீர்.

மதத்திற்கெனத் தனி ஏடு இயற்றுங்கள் மதம் வேண்டுமானால். அழகான கதைகளிலே, ஆராய்ச்சி மிக்க ஏடுகளிலே ஆண்டவன் அவதார லீலைகளைப் புகுத்தி அறிவைப் பாழ்படுத்தாதீர். அது அறமல்ல. அறிவுடைமையுமல்ல. ஆராய்ச்சிக்கு அணைபோடாதீர். ஆண்டவனுக்குரிய ஏடுகள் என்று தனியே தயாரியுங்கள் ஆண்டவனைவிட்டு அகலமுடியாவிட்டால். அதற்காக ஏடுகள் எல்லாம் எம்பெருமானுக்கே அர்ப்பணம் என்ற நிலைமை வேண்டாம்; அதை மாற்றுங்கள். அதுதான் நீதி நேர்மைகூட. படித்த இளைஞர்கள் பகுத்தறிவுகொண்டு எதனையும் துருவித் துருவி ஆராய முற்பட்டுவிட்டனர். நீங்கள் எத்தனை மண்டலங்கள் தவமிருந்து தத்துவார்த்தங்கள் கண்டுபிடித்து, இளைஞர்களுடைய ஆராய்ச்சியை அலட்சியப் படுத்தியபோதிலும் உமது தத்துவார்த்தம் நிலைக்காது.பாமர மக்களைப் பகுத்தறிவாளர்களாக்கப் பாங்குள்ள ஏடுகள் எழுதித் தாருங்கள்! இன்றேல் உலகம் உம்மை மதியாது என்பது எனது துணிவு. நாட்டைக் கருதாவிடின், நாட்டின் நலிவு நாளடைவில் உம்மையும் பற்றும். எனவே ஆண்மையோடு அருந் தொண்டாற்ற முன் வாருங்கள். உலகம் உம்மை போற்றும். நாடு உம்மை ஏத்தும். அப்படிச் செய்ய உங்களால் முடியாவிட்டால்,

திறனில்லாவிட்டால், நீங்கள் ஒரு சிலரின் சீற்றத்தைப் பெரிதெனவும் மதவாதிகள் மமதையை மாலை எனவுங்கருதி மனங் தடுமாறியிருந்தால் எங்களுக்கு எதிர்ப் பிரசாரம் செய்யாமலாவது இருங்கள்? இதுதான் நீங்கள் நாட்டுக்குச் செய்யும் நல்லறமாகும். இதையேனும் நீங்கள் செய்ய முற்படலா மல்லவா?

நாட்டின் நன்மையைக் கருதி நலமுள்ள ஏடுகளைப் பண்டிதர்கள் இயற்றித் தராவிடில் நாளடைவில் நாடு இழிநிலையடையும். செவி சாய்ப்பார்களா இலக்கிய கர்த்தாக்கள்? செயலில் இறங்குவார்களா கற்றுணர்ந்த கலா வல்லுநர்கள்?

மாணவத் தோழர்களே! உங்கள் நேரத்தை நெடுநேரம் எடுத்துக்கொண்டேன். ஏதோ விருந்து கிடைக்குமென்று வந்தீர்கள். ஆனால் மருந்துதான் கொடுத்துள்ளேன். மருந்து என்றதும் மருளவேண்டாம். மருந்தை உண்டு உணர்வோடு ஒன்றிச் சுவைக்குங்கால் உண்மை தெரியும். கேட்டவற்றைச் சிந்தனையிலே கொண்டு சீர்தூக்கிப் பாருங்கள்! அறிவுக்கு ஒத்ததைக் கொள்ளுங்கள். நாட்டுக்கும் ஏட்டுக்கும் தொடர்பு வேண்டுமா வேண்டாமா? நாட்டுக்கு நலன் கருதா ஏடுகள் நமக்குத் தேவையா? மதங் கலந்த ஏடுகள் மதியை வளர்க்குமா? அன்றி மடமையைப் போற்றி மதியை மறைக்குமா என்று எண்ணுங்கள். ஆண்டவனின் அற்புதகுணங்கள் என்பவை அறிவுக்கு, ஆராய்ச்சிக்கு ஒப்ப முடிந்தவைகளா என்று சிந்தியுங்கள்! இலக்கியப் பண்டிதர்களின் இயல்பு நல்ல முறையிலே இருக்கிறதா வென்று யோசியுங்கள்! எதுமுறையோ அதன் வழி நடவுங்கள். எதிர்ப்புக்கு அஞ்சாதீர்; ஏளனத்தைக் கேட்டு ஏமாறாதீர்; மதத்தின் முன் மண்டியிடாதீர்; கடவுளைக் கண்டு கருத்தழியாதீர். அறிவே துணை. மானமே மனிதனை மனிதனாக்குகிறது என்பதை உணருங்கள். உலுத்தர் பேச்சை உதறித் தள்ளுங்கள்! சமத்துவம் நாடுங்கள்! சகோதரத்துவம் கோருங்கள்! சாதி மத பேதத்தைச் சாடுங்கள்! தோல்வி கண்டு சலிப்புறாதீர்கள்! மாற்றார் மமதையைக்கண்டுமனம்மருளாதீர்கள்! சிந்தித்து முடிவுக்கு வாருங்கள்! அதன் வழி செயலாற்றுங்கள் செம்மல்களே! உங்கள் யாவருக்கும் எனது நன்றி.

வணக்கம்